

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 2 2013 ÅRG 45

Pris 30:-

Det allra Heligaste Sakramentet, i en Monstrans, bärs i procession

Biskopspalt

Gud är Ljus

Trefaldighetstiden inleds med de huvud-tankar som skall hjälpa oss att förstå något av vad Gud är. Och andra söndagen efter trefaldighet är huvud-tankens "Gud är Ljus" vilken är en av de förklaringar vi använder när vi ska söka lära något av Gud.

Vi tror att Gud är Kärlek och Makt och Sanning och Ljus. Det bekänner vi då vi läser vår trosakt.

Gud är Kärlek och Makt och Sanning och Ljus.

Och vår mässa avslutas med välsignelsen som inleds med orden "Må de heliga, vilkas lärjungar ni strävar att bli, visa er det ljus ni söker och giva er sin medkänslas och visdoms starka hjälp".

Allt skapat både i himmeln och på jorden är av Gud och är en del av Gud. Enligt skapelseberättelsen - Genesis 1 kap 3:e versen sade Gud efter att han skapat himmel och jord "Varde Ljus; och det vart ljus".

Ljus är alltså intimt förknippat med Guds skapelse. Ljus har alltid varit en gudomlig egenskap oavsett religion.

Ljus är det absolut viktigaste för allt levande - både på det fysiska och andliga planet.

Ingenting kan leva utan ljus. Ingenting kan leva utan inverkan från solen. Även de primitiva liv som finns i de djupaste grottor eller i havens djupaste delar kan trots det relativa mörkret inte existera utan solens ljus.

Hur ljus påverkar vår natur ser vi speciellt vid den här årstiden - då allt växer och spirar och är i sin färgaste utsmyckning - i den ljusaste tiden på året. Att alla människor påverkas positivt av ljus är väl känt - och ljusterapi är till exempel en erkänd metod för att få människan i bättre psykisk kondition.

På det andliga planet är Ljus jämte Kärlek och Sanning de viktigaste

gudomliga egenskaperna vi människor har att utveckla. Dom tre egenskaperna är så förknippade med varandra att de inte kan utvecklas separat. Vi talar ofta om Kärlekens Ljus och om Sanningens Ljus.

Med dessa ord vill jag tillönska er alla en skön och rofylld sommar.

Pax et Bonum

H. Steu-Bertil

Betydelsefulla . . .

Forts från sid 5

många av de detaljer som nu finns, eftersom de skulle vara icke övertygande för denna tids människor och därför inte stödja deras vittnesbörd. Av dessa bägge perspektiv blir vi åter ledda till kärnhistoriken hos de beskrivna händelserna. Genom dessa ser vi att även i Uppståndelsens stora mirakel tvingar sig Gud aldrig på någon utan ger en inbjudan till alla. Den Uppståndne Jesus uppenbarar sig inte för dem som hade genomstungit Honom - även om det kommer en tid

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 19 maj 2013 mottog Helena Brors dopets sakrament sub cond. Vid samma tillfälle erhöll Helena Brors konfirmationens sakrament.

när också de ska se Honom (Uppenb 1:7) - utan snarare för dem som har trons ögon och en brinnande önskan att vara med Kristus. Förståndet kan ställa sina frågor och det kommer att få de bevis det önskar, men bara den renhjärtade skall se Gud - det vill säga vår uppståndne Herre och Frälsare (jfr. Matt 5:8).

Präst munk f. Calinic (Berger)

Artikel var ursprungligen publicerad i Solia/The Herald nr 5-6 2012.

KALLELSE

till Samfundets årsmöte 2013:

Samfundet Liberala Katolska kyrkan i Sverige håller sitt ordinarie årsmöte lördagen den 28 september kl. 13.00 i S:t Mikael's och Alla Änglars Kyrka, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm.

Motioner till årsmötet från församlingar och enskilda medlemmar skall vara Samfundets LKK styrelse, Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm, tillhanda senast den 28 augusti 2013.

Namn på ombud, för församlingar och klerikala synoden, med adressuppgift ska vara Samfundets LKK styrelse, Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm, tillhanda senast den 1 september 2013.

Till årsmötet kallas församlingarnas valda ombud, men alla intresserade är välkomna att delta i årsmötet och efterföljande samvaro samt naturligtvis att delta i Mikaelidagens mässa.

Mer utförligt program för Mikaelihelgen kommer att finnas tillgänglig i församlingarna och på LKK:s hemsida på internet.

Styrelsen

Corpus Christi

Kristi Lekamens högtid

Den viktigaste gudstjänsten enligt katolsk tradition är firandet av den Heliga Eukaristin¹ eller som vi vanligtvis säger firandet av den Heliga Mässan. Det är den gudstjänst som firas som huvudgudstjänst varje söndag i alla katolska kyrkor runt om i världen.

Mässan kulminerar i kommunionen², mottagandet av det Allraheligaste sakramentet. Instiftandet av vad vi på svenska vanligtvis kallar nattvarden firas dels på Skärtorsdagen när vi firar Jesu instiftande av nattvarden, och dels vid högtiden Corpus Christi, på svenska förr kallad Kristi Lekamens- eller Helga Lekamens högtid, som infaller torsdagen efter den Heliga Trefaldighets dag.

Denna högtid har sitt ursprung i de uppenbarelser en nunna vid namn Juliana fick motta. Hon föddes i närheten av Liège i vad som idag är södra Belgien år 1193. Hennes föräldrar dog när Juliana var fem år gammal och hon togs då om hand av nunnorna i ett augustinerkloster i närheten som tillhörde Premonstratensernas orden. Den lilla flickan trivdes mycket bra i klostret som till stor del var ägnat vården av leprasjuka. Juliana bestämde sig snart för att hon ville bli nunna. Hon ägnade sig med stor hängivenhet åt vården av de sjuka och hennes liv fylldes av bön och arbete.

När hon var 16 år började hon få uppenbarelser. Vid ett tillfälle såg hon fullmånen framför sig, klar och skinande men i ena kanten var det som att en bit var alldeles mörk och svart. Hon grubblade mycket över vad denna syn kunde innebära och bad Kristus att avslöja innebörden av hennes syn.

Med tiden förstod hon att månen symboliserade alla de kyrkliga högtider som firas till Guds ära under kyrkoåret men att det saknades en högtid som symboliserades av den svarta biten i kanten. Kristus önskade att kyrkan skulle fira en särskild högtid för att högtidligt hålla det Allraheligaste Sakramentet. Nattvarden instiftades firades visserligen på Skärtorsdagen men då överskuggades den av vetskapen om förräderiet och den förestående döden på korset.

Den unga nunnan var tveksam till att berätta om sina uppenbarelser för någon. Först efter att hon blivit vald till priorinna för klostret vågade hon berätta om sina uppenbarelser för sin biktfader.

Denne som hade bra kontakter med både biskopen och andra teologer i Liège berättade för dem om hennes uppenbarelser. Dessa ansåg att det var en god idé att fira nattvarden mysterium vid en särskild högtid då det inte kunde anses varken skadligt eller fanns någon regel som hindrade det. Firandet fick således teologernas och biskopens stöd och biskopen av Liège instiftade firandet av Corpus Christi i

sitt stift 1246. Tyvärr dog biskopen innan han fick uppleva firandet av högtiden första gången.

Juliana var en driftig ledare för sitt kloster och hennes hängivenhet och noggrannhet väckte avund och ondska vilket ledde till att hon baktalades och drevs från klostret. Så småningom rentvåddes hennes rykte och hon återinsattes i sin roll som klostrets priorinna. Hennes återkomst blev emellertid kortvarig då den nye biskopen tillhörde hennes fiender och hon tvingades åter fly. Hon mottogs kortare perioder i flera kloster för att så småningom slå sig till ro i Fosses-Laville där hon levde i avskildhet till sin död.

Samtidigt motarbetades den kyrkliga högtid som hon varit med om att instifta och dess firande upphörde efter bara något år.

Stiftets ärkediakon, Pantaleon, blev emellertid så småningom vald till påve och antog namnet Urban IV. De första åren av hans pontifikat präglades av politisk oro och han fick mycket lite tid att ägna sig åt kyrkliga och liturgiska frågor. Det blev emellertid han som kom att bli den som skulle förverkliga Julianas önskan. Enligt traditionen fick han höra talas om ett sk eukaristiskt mirakel som skulle ha skett i närheten av Orvieto i Umbrien.

En präst som började tappa tron på att brödet och vinet vid mässan blir Kristi Kropp och Blod hade vid nattvardsfirandet en dag fått uppleva att brödet i hans händer började blöda och droppa blod ner på altarets dukar. Alla de församlade i kyrkan blev också vittne till det som hänt och prästens tro återvände. Det blodfläckade corporalet finns fortfarande bevarat i katedralen i Orvieto.

Påven sände en delegation för att undersöka riktigheten i det som påstods ha hänt och då de återvände och berättade att de inte kunnat finna att det rörde sig om ett bedrägeri kom han ihåg vad han hört den unga priorinnan i Liège berätta och om hennes arbete för att få till stånd ett firande av en särskild kyrklig högtid för att fira Altarets sakrament.

År 1264 utfärdade han bullen som påbjöd den nya högtiden inom hela den Romersk-katolska kyrkan.

Urban IV lär enligt traditionen själv ha givit i uppdrag åt S:t Thomas av Aquino att skriva officiet (texter och hymner för tidegården) till firandet av högtiden. Hymnen *Pange Lingua*, en eukaristisk hymn med sex verser skrevs av S:t Thomas att sjungas vid Vespern. Den används även vid Skärtorsdagen för att Accompanjera flytten av det Allraheligaste Sakramentet till repositionsaltaret. De sista två verserna vilka inleds med orden *Tantum Ergo* sjungs även som en separat hymn vid Sakramental välsignelseandakt. En annan hymn som också används vid Sakramental välsignelseandakt, *O Salutaris Hostia*, utgör de två sista verserna av hymnen *Verbum Supernum Prodiens* som S:t Thomas skrev för Laudes vid Corpus Christi.

En annan välkänd hymn är *Panis*

Forts. sid 4

Corpus Christi

Forts från sid 3

Angelicus som egentligen utgör den näst sista versen i hymnen *Sacris Solemnis*, även den skriven av S:t Thomas för firandet av Corpus Christi.

Instiftandet av Corpus Christi som en särskild högtid fick en stor inverkan på det katolska fromhetslivet. Tillbedjan och vördnad för vår Herre närvarande under eukaristins gestalt spreds och den vackra, stämningsfulla och andligt m ä t t a d e S a k r a m e n t a l a välsignelseandakten växte fram. Det har förekommit att man riktat kritik mot vad vissa kallar en överdriven emfas vid vördnaden för sakramentet så att man under vissa perioder i historien föredrog tillbedjan istället för kommunion. Argument som att "Sakramentet är till för att ätas inte för att man ska titta på det" har varit återkommande under de senaste fem hundra åren i olika kyrkliga kretsar.

Bland de som är mer mystiskt lagda inom kristenheten återfinns som kontrast åsikten att Sakramental tillbedjan snarare kan fördjupa och förstärka vördnaden och förståelsen för Nattvardens mysterium så att mottagandet av kommunionen blir än viktigare och får en ännu djupare innebörd och har potentialen att föra oss i en än närmare relation till vår Herre Jesus Kristus.

Corpus Christi har alltså funnits i den Romersk-katolska liturgiska kalendern sedan 1264. Högtiden hade fram till 1955 en oktav³. Mellan åren 1849 och 1969 firades en särskild högtid för Kristi Blod (första söndagen i juli). Vid de liturgiska reformerna efter II Vatikankonciliet uppgick firandet av Kristi Blod i firandet av Kristi Lekamens högtid vilken därefter kallas "Kristi Kropps och Blods högtid" (*Solemnitas Sanctissimi Corpus et Sanguis Christi*). Det är vanligt att firandet flyttas till efterföljande söndag.

Firandet av Corpus Christi har i många traditionellt katolska länder satt en stor prägel på den liturgiska medvetenheten hos de troende. Bland de vanligaste inslagen i firandet, förutom firandet av den Heliga Mässan, är sakramentsprocessioner och Sakramental tillbedjan och välsignelse. Processionerna är ofta stora, välorganiserade och påkostade. De inkluderar ofta både musikkårer, olika lekmanarorganisationer och scouter. Sakramentet bärs under en baldakin eller "Umbrellino" (liknar ett större vackert utsmyckat paraply). Processionen åtföljs av sång och musik och vägen kantas ofta av färgglada utsmyckningar med fanor, banderoller, girlanger och blommor. I vissa städer stannar processionen till vid flera ställen där välsignelser ges med sakramentet i olika kyrkor eller för ändamålet uppställda altaren.

Forts. sid 7

Fotnoter:

¹ Eukaristi, från grekiskans *ευχαριστία* (*eucharisti'a*), betyder tacksägelse. En högtidlig benämning på mässfirandet och nattvarden.

² Kommunion, från latinets *communio* vilket betyder 'förening' eller 'gemenskap'. Uttrycket används för att beteckna mottagandet av nattvarden och syftar på den förening som förmedlas genom denna handling med Jesus Kristus, Kyrkan och alla troende bortom tidens och rummets begränsningar. Uttrycket kan även beteckna organisatorisk gemenskap inom eller mellan olika samfund.

³ Att en högtid firas med oktav innebär att firandet fortsätter i sju dagar efter en stor kyrklig högtid vilket sammanlagt ger åtta dagars firande. Så är t ex Första söndagen efter Påsk Påskdagens oktavdag. Under en oktav undanträngs firandet av andra kyrkliga högtider som har lägre dignitet än den dag under vilkens oktav de infaller.

Helgutflykt med Sakramental Välsignelseandakt på Capella Ecumenica

söndag 25 augusti.

Varje år håller LKK en gudstjänst i kapellet på Västra Gärsholmen, en liten ö i S:t Anna skärgård.

Kapellet är kopia av en medeltida församlingskyrka och byggdes på 50-talet av en eldsjäl med ekumeniska visioner.

Upplysningar:

KristerFast 070-6779982

Bp Sten-Bertil 070-536 65 37

Sakramental Välsignelseandakt på Capella 2012.

SOMMAR I S:T URIEL

S:t Uriel i Härjedalen inbjuder till:

Sesshin i 3 dagar 22/7-26/7. Sesshin i 4 dagar 29/7-3/8

Upplysningar och anmälan: Evert Sundien
tfn. 08-332006.

Se även www.Kontemplation.se

Betydelsefulla detaljer i skildringarna av Kristi uppståndelse

Artikeln är hämtad från Ortodox Tidning nr 6 2013.

Jesu uppenbarelse efter Hans Uppståndelse är verkligen ett stort mysterium. I dessa återfinns detaljer och händelsebeskrivningar som, om de var påhittade, skulle vara de absolut sista saker som en författare skulle inkludera – om hans avsikt var att övertyga andra om att Jesus verkligen och kroppsligen hade uppstått från de döda. Troende vetenskapsmän i dag (t. ex. N. T. Wright) har påpekat att dessa detaljer egentligen pekar på det faktum att Uppståndelsens uppenbarelser som beskrivs i Evangelierna inte kan vara Kyrkans senare påhitt, som det så ofta hävdas av icke troende. Detta kan bevisa även av en kort undersökning av några av dessa detaljer.

Inledningsvis, att använda kvinnor som vittnen i den antika världen kunde vara något som kunde misskreditera hela skildringen, eftersom kvinnor i både grekisk och judisk kultur inte kunde uppträda i domstol som vittnen. På 200-talet avfärdar den anti-kristne filosofen Celsius Uppståndelsens vittnesbörd i Evangelierna på grund av att de använder kvinnliga vittnesmål. Underligt nog utelämnar även Paulus kvinnornas vittnesmål i sin skildring av ögonvittnen (1 Kor 15:5-8). Evangelieförfattarna kände naturligtvis till denna fördom som Wright påpekar, och det faktum att kvinnliga vittnesmål inte skulle ha "hjälpt" Evangeliets sak. Varför skulle de då ha uppdyktat det? Den enda rimliga anledningen att de nedtecknat berättelsen om att kvinnorna hade sett den Uppståndne Jesus är därför att kvinnorna faktiskt hade sett honom. De skulle inte ha vunnit något och förlorat en hel del om dessa var påhittade redogörelser.

För det andra påpekar Wright att Jesu uppenbarelser inte sammanfaller med vad som skulle ha förväntats av någon som uppstått från de döda, enligt trosuppfattningarna inom Andra templet judendom. Enligt denna uppfattning skulle varje uppstånden helig och rättfärdig vara uppfylld av ljus och härlighet, lysa som "himmelens stjärnor" som t.ex. i Daniels profetior (12:2-3) och Salomos Visdom (3:9). Men så är inte fallet i Evangeliebeskrivningarna av den Uppståndne Jesus. Det är sant att Hans ärorika

uppenbarelser för Paulus på vägen till Damaskus och för Johannes på Patmos är fyllda av dessa inslag av himmelsk härlighet, men de härrör från den andra världen efter Jesu Himmelsfärd. Så om uppenbarelsens redogörelser skulle vara fiktiva skapelser, då hade Evangelieförfattarna inte kunna göra ett bättre arbete än att beskriva Jesus som en religiös jude av sin tid skulle ha förväntat en Uppstånden Messias att uppträda, d. v. s. omgiven av himmelsk härlighet? Dock är förvandlingens ljus egendomligt frånvarande vid Hans uppenbarelser inför sina lärjungar. Vi blir på nytt ledda till den enda rimliga slutsatsen: Beskrivningarna av Jesus efter Hans Uppståndelse återges precis som de inträffade. Ingen annan förklaring kan ge utrymme för det vi inte finner i berättelserna som beskriver dessa händelser.

Slutligen kommer vi till den mest hemlighetsfulla aspekten i Uppståndelsens beskrivningar: det faktum att Jesus ofta inte blir igenkänd. Lukas och Cleopas vandrade och talade med honom i timmar och han kändes inte igen förrän vid brödbrytelsen, då "deras ögon öppnades" och han försvann (Luk 24:13-35). Markus sammanfattar denna händelse med att säga att Jesus visats sig "i en annan gestalt" (Mark 16:12). Maria Magdalena tror att Jesus är trädgårdsmästaren ända tills han kallar henne vid namn (Joh 20:14-18) Lärjungarna vid sjöstranden åt med honom, och ändock "vågade ingen fråga honom vem han var. De förstod att det var Herren" (Joh 21:12). Även i själva Stora Rådet säger oss Matteusevangeliet att "andra tvivlade" (Matt 28:17). Ingen av dessa redogörelser går så långt som att övertyga andra om Uppståndelsen; och åter igen, om de helt enkelt var fabricerade, skulle författarna ha gjort ett mycket bättre arbete. Eller rättare sagt, om de vore fabricerade eller påhittade skulle Evangelieredogörelserna om Uppståndelsen inte alls vara som de är. Åter igen, den enda rimliga förklaringen till deras innehåll är att de är uppteckningar av vad som verkligen hände.

I vart och ett av dessa fall vittnar Evangelieberättelserna på ett mycket direkt sätt (utan att hänvisa till några

profetior etc.) om lärjungarnas erfarenhet av den Uppståndne Kristus. Två allmänna iakttagelser kan göras. För det första att Jesus efter Uppståndelsen inte är densamme: som med ett vetekorn, det som sås liknar inte det som växer upp (jfr. 1 Kor 15:37) Hans kropp har förändligats och förvandlats. Den är inte längre föremål för döden (jfr. Rom 6:9). Den är inte på samma sätt bunden till den materiella världen, dock förblir den en materiell kropp med "kött och ben" (Luk 24:39). Jesus visar sig i lärjungarnas samlingsal när dörrarna är stängda (Joh 20:19, 26) – han knackar inte på dörren likt Petrus (Apg 12:13). För att bevisa att han inte är "en ande" (själva termen anger en förändring av gestalten), tillåter han själv att bli vidrörd av lärjungarna (Luk 24:39, Matt 28:9), särskilt undersökningen av hans sår som utfördes av Tomas (Joh 20:27). Han äter fisk och honungskaka (Luk 24:42). En avslutande detalj när det Jesu förändrigade kropp är beskrivningen av kläderna som lämnades kvar i graven (Luk 24:12; Joh 20:6-7). Johan Auer, en framstående tysk vetenskapsman, har skrivit en hel bok som försvarar tesen att Jesu svepningslindor skulle ha blivit styva i form av hans kropp (på grund av effekten av smörjelseämnen), på ett sådant sätt att det var tydligt att hans kropp på ett mirakulöst sätt hade passerat genom dem.

För det andra ser vi av Evangelieskildringarna att Uppståndelsen inte bara är ett mirakel utan ett mirakel som inträffat på ett gudomligt sätt, som bara Gud kunde ha utfört: det kräver specifik tro även med bevis. Det påtvingar inte tro som med en stor hammare. I senare fall kunde det inte finnas plats för en fritt given kärlek utan bara för dom. För den som med ett brinnande hjärta söker Sanningen visar sig villigt den Uppståndne Jesus och blir igenkänd.

Eftersom Evangelieredogörelserna berättar enkla, uppriktiga ögonvitnesskildringar, innehåller de ett överflöd av detaljer och perspektiv som inte kunde ha fabricerats. Hade dessa redogörelser varit fabricerade är det dessutom högst osannolikt att författarna skulle ha beslutat inkludera

Forts. sid 2

Dagens människa och religionen

1982 var LKK i Sverige var värd för den Europeiska kyrkokongressen. Här kan ni läsa biskop Lennarts inledningsanförande och konstatera att innehållet passar lika bra idag som då.

Många anser att religionen spelat ut sin roll i vårt samhälle. Det tror jag är helt fel. Tvärtom upptäcker man i våra dagar ett tilltagande intresse för religiösa frågor, även om detta intresse, detta sökande, inte följer konventionella mönster.

Jag menar inte att det skulle röra sig om ett uppsving för de gamla etablerade formerna för religion i kyrkor och samfund. Nej, det rör sig om ett allt mer intensivt frågande efter meningen med livet och målet för tillvaron.

Allt flera vågar också erkänna, att de känner en tomhet i tillvaron och många ger sig ut i ett aktivt sökande i gränstrakterna för sitt eget medvetande, för att hitta något att tro på.

Det är alltså inte fråga om en återuppväckt trohet mot fädernas kyrka, eller en nedärvd religion, utan snarare en trohet mot sina egna djupaste frågor om livets mysterium, där det inte längre är skamligt att intressera sig för det översinnliga.

Men den kultur som har växt fram kring upplysningstidens rationella världsbild har påsatt och vis berövar inte bara förutsättningarna för, utan också rätten till en egen genuin religiös upplevelse. Den världsbilden bygger nämligen helt och hållet på det mätbara och logiska bevisbara. Endast det som är mätbart och kan beskrivas i siffror är riktigt sant och endast det som är logiskt bevisbart är riktigt verkligt.

Den som tror på eller menar sig ha kontakt med en verklighet utanför den vetenskapligt bevisbara verkligheten, eller de mönster som den traditionella kyrkan dragit upp, betraktas med misstänksamhet.

Att beskriva människan och den tillvaro hon existerar i måste kunna ske i tabeller, kurvor och diagram eller när det gäller kyrkligt sammanhang måste det ske med fastlagda dogmer och vedertagna läroframställningar – annars är man inte kristet rumsren.

Upplevelsen av det gudomliga överlämnar man helst åt psykologin och psykiatrin att utreda. Helgonen, t. ex. Teresa av Avila, var hysteriska, menar man. Tro på under är också, hur ute som helst och, ovetenskapligt. Allt ska

förklaras. Ändå klagar man inom kyrkan över att prästerna inte själva tror.

Men livet låter sig naturligtvis aldrig behandlas så här statistiskt i längden, därför att det levande alltid är mycket mera nyansrikt och mångfasetterat än att det kan rymmas inom vår föreställningsvärld eller vara föremål för vetenskaplig analys.

Vad livet innebär före den mänskliga födelsen och efter döden är mer eller mindre tabubelagt. trots att detta är de stora frågorna, som de allra flesta människor undrar över. Ändå talar den traditionella kyrkan om Evigheten eller det eviga livet – men när man ska förklara vad det innebär så rör man sig med termer som inte säger människorna någonting.

Att livet för de flesta av dagens människor bara är liktydligt med perioden mellan födelse och död, anser jag är en anledning till att så många upplever livets torftighet och söker tryggheten i det som prylsamhället erbjuder. Många har dock börjat tröttna på prylsamhället och konstaterat, att man inte kan köpa sig en trygghet och en mening här i livet.

Man börjar också ana att det finns något bortom det bevisbara och erkänner, att det finns andra kunskapskällor än intellektet, i olika sammanhang.

Det börjar bli tillåtet att ägna intresse åt mystik, utan att omedelbart bli betraktad som galen. Att lyssna ute vid livets gränstrakter anses inte längre helt olegitimt och att med olika metoder vidga sitt medvetande till den värld som faller utanför tabellerna och som ofta kallar övernaturliga, är inte längre ovanligt.

Det som håller på att ske är egentligen något mycket enkelt, nämligen att vi börjar upptäcka, att det vi med vetenskapliga metoder lyckas beskriva som verklighet, är något allt för snävt. Vår lilla sektor av verkligheten står kanske inställd i sammanhang av oanade mått.

Och plötsligt börja många att ana att det som religionen försökt förklara i ord och bilder, kanske inte är så naivt eller intetsägande. Men det innebär inte, att

man helt accepterar den traditionella kyrkliga förkunnelsen och engagerar sig i kyrklig verksamhet. Vad som håller på att ske är snarare att människan börjar gå på upptäcktsfärd i sitt eget inre för att få kontakt med en djupare dimension i tillvaron, som kan ge en större känsla av tillfredsställelse.

Att så många i vår tid här i västerlandet vänt kyrkan ryggen, tror jag beror på, att man ansett att kyrkan stelnat i ett ytskikt utan någon påtagbar kontakt med livets källflöden.

Mystiken i religionen har man varit livrädd för i de flesta kyrkorna utanför den katolska och ortodoxa kyrkovärlden, trots att religionen faktiskt bygger på den mystiska upplevelsen, som sedan teologer sökt formulera till ett trosinnehåll. Och mystiken som ofta sammankopplats med österländska religioner har man intagit en överlägsen attityd emot.

Men oberoende av teologer och kyrkor ser vi idag krafter och rörelser bryta in från öster och uppenbarligen ha effekter som vårregn på torr jord. Jag tänker givetvis på allt det som följt med meditationsväckelsen.

Denna meditationsväckelse anser ju många kristna som ett djävulens påfund, i stället att ta vara på detta nyvaknande intresse för livets inre sida och kanalisera det på rätt sätt.

Det rör sig inte bara om träningsformer för trötta och stressade västerlänningar att komma i bättre form – utan meditationen har faktiskt i många fall lett till en fördjupad gudsupplevelse och större förståelse för religionens inre djupare sida. Den har också gett en ny öppning till en aktuell livsåskådning och människosyn, där förståelsen för livets enhet har väckts till liv och som ger en helt annan syn på naturen och tillvaron som är något mycket mer än regler för miljövård.

Själva ordet ekologi är en trosförmässig och livsåskådningsmässig utmaning till kristendomens och judendomens stora grundtext från bibelns första blad om människans uppgift att ”råda över skapelsen”.

Nära besläktad med ekologins grundsyn, att allt hör ihop med allt,

kommer också till oss reinkarnationstanken, som är en kraftig utmaning mot den västerländska kristendomens starka betonande av individens identitet och uppståndelsen.

Att traditionellt kyrkligt engagerade människor reagerar starkt negativt mot begreppet reinkarnation beror enligt min mening på, att denna tanke dragits ner på ett plan där den inte hör hemma. När begreppet reinkarnation ensidigt knyts till det individuellt mänskliga överlevandet och systematiseras med utgångspunkt från våra tids- och rumsbegrepp, reagerar jag själv negativt. Det ligger ett betydligt större djup i denna tanke, som har med livets enhet eller helhet att göra. Uppfattad på detta sätt står inte heller reinkarnationstanken i något motsatsförhållande till den kristna grundtesen om Guds nåd. Men det ska jag inte gå in på här.

Ett av de mest gångbara orden i människornas nya sökande är helhetssyn. Vi har börjat upptäcka hur allt är sammanvävt i vartannat, men också med osynliga band, som vi länge inte hade en aning om.

Men hela det västerländska sättet att beskriva och tolka tillvaron har fallit sönder i en helt oöverblickbar specialisering, som gör det svårt för människorna att förstå varandra. Det gäller även i kyrkliga sammanhang. Varje samfund närmar sig det gudomliga utifrån sin utgångspunkt och anser att detta är den enda vägen. Det gömmer sig ett intressant fenomen i detta, att samtidigt som Gud blir alltmera specialiserad för de s. k. troende och allt mera överklig och ointressant för den stora mängden människor, växer det fram ett akut behov av upplevelse av helhet. Kan detta vara så att det vi på ett religiöst språk kallar Gud är just Helheten?

Vad menas då med helhetssyn? Jo, något som i sig sammanfattar allt, både det vi känner och det vi inte känner, både det vi sett och ännu inte sett, som bär upp sammanhanget i tillvaron och ger en mening åt att allt hör ihop med allt.

En helhetssyn skulle ge människorna trygghet i skeendet, men också den moraliska förpliktelsen att söka vår plats i skapelsen och bära ansvar för helheten. Helhetssynen är i princip inte möjlig att uttrycka i ord och inte heller logiskt bevisbar, eftersom den innefattar också ”det som ännu intet öga sett och ingen människas tankar kunnat tänka”.

Därmed snuddar jag vid själva gudsbegreppet. När vi säger helhet

menar vi kanske detsamma som på genuint religiöst språk kallas Gud. Helheten är en abstraktion, och det är kanske nödvändigt för oss att röra oss med abstraktioner för att komma ifrån alla de vanföreställningar som är förknippade med ordet Gud.

På sikt tror jag, att abstraktionen kommer att söka ett namn, för man kan i längden inte trygga sig vid abstraktioner. Den verklighet jag är ute efter måste få ett namn så att den svarar mot hela behovet av trygghet och innerlighet, närhet och trofasthet som jag söker.

Detta med helheten måste konkretiseras därför att mäskligheten i all sin splittring i nationer, världsdelar, religioner, kyrkor och samfund, måste ha något gemensamt att förlita sig på.

Det är också en utmaning mot den traditionella kristna kyrkan som, med en total överlägsenhet, sett ned på andra stora världsreligioner som hedendom, medan man istället borde ha förstått att de är andra vägar mot samma mål, mot det vi kallar Gud. Det finns bara en Gud och naturligtvis har inte den kristna västerländska världen monopol på Honom.

Vi drömmer om fred och försoning och om en mäsklighetens broderskap. Den viktigaste förutsättningen i all gemenskap ligger kanske inte i de ömsesidiga relationerna, utan i förhållandet till det man tillber. Den dag människan har något gemensamt att tillbedja, något gemensamt att uppleva sig förpliktade emot och någonting gemensamt att uttrycka sitt livs mening i, då lever också gemenskapen.

Då blir Kristus, som ett uttryck för den obegränsade kärleken, levande.

Nu börjar vi kanske skymta nya perspektiv på det som vi tidigare trott vara en mekanisk lagbunden ordning i tillvaron. Att himlakropparna rör sig i sina banor, att gräset grönskar, att jag får syre att andas, att materien finns till mitt förfogande, är kanske inte bara ett dött förlopp, utan ett skeende, en organism. Det mönster som håller materien samman och rymden, det mönster som gör att min kropp lever är kanske inte helt olik det mönster som ligger i kärleken – ett oupphörligt givande och mottagande.

Tänk om detta är själva urprincipen som går genom hela tillvaron: celler och fibrer, atomer och molekyler i en ständig rörelse av utgivande och mottagande till varandra. Detta skulle innebära att det finns ett djupt samband mellan den inre rymden och den yttre, så att det jag ser inte är dött maskineri,

utan innerligt förbundet med det jag i mitt eget innersta kan uppleva som livets djupaste mening – kärleken. Detta är ett mysterium som i olika religioner får olika former och uttryck.

I kristendomens urkunder har det fått uttryck som dessa;

”Genom Ordet har allt blivit till, och utan det har intet blivit till som är till”, ”Kärleken förgår aldrig”.

För att människor ska hitta en bärande tro igen, måste vår tro på enheten och kärleken hitta ut ur sin instängdhet. Vi måste hitta former för att relatera våra små liv till de kosmiska sammanhangen, inte bara i biologisk mening, utan vi måste kunna spegla själva vår existens i kosmos och vi måste hitta ett språk att tolka tillvarons mening, som stämmer med det vi upplever som vårt eget livs innersta mening.

Det får nämligen ekologins handlingsprogram ”att leva i samklang med hela tillvaron” en kvalitetsmässig innebörd, som är utöver den biologiska.

Vi måste hjälpas åt att få upp ögonen för en större verklighet och därmed förståelsen för livets enhet bortom alla yttre motsättningar.

Corpus Christi

Forts från sid 4

I Liberala Katolska Kyrkans liturgiska kalender firas högtiden under det latinska namnet ”*Corpus Christi*”. Det är mycket ovanligt att namnet översätts till folkspråket. LKK har behållit firandet av högtiden med oktav. Det är inte ovanligt att det egentliga firandet av högtiden flyttas till den efterföljande söndagen då denna firas ”inom oktaven för *Corpus Christi*”. I synnerhet eftersom den dag högtiden egentligen infaller, på en torsdag, sällan är en helgdag. Firandet av högtiden i LKK har den egenheten att mässan denna dag får firas som ”mässa inför tronat sakrament” (*Missa coram Sanctissimo*). Dvs att det Allraheligaste Sakramentet placeras i en Monstrans på en ”tron” på altaret i början av mässan. Under sjungandet av hymnen *Adeste Fideles* efter konsekrationen bärs monstransen av celebranten i procession runt kyrkan för att sedan åter placeras på ”tronen”. Monstransen tas ner och det Allraheligaste Sakramentet placeras i tabernaklet efter kommunionen.

Mässa inför tronat sakrament får enbart firas vid tre tillfällen under kyrkoåret, Kyndelsmässodagen, Skärtorsdagen och Corpus Christi.

Krister Fast

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Tunbyvägen 35,
269 77 Torekov, 046-288 48-77

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow
Hemsida: <http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du få
på Internet: www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Krister Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 3-2013 är
den 10 oktober 2013.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

STÄNGT FÖR REPARATION

Fr.o.m. juni och några månader
framöver kommer St. Rafaels
kapell att vara stängt för
renoveringsarbeten bl. a. måste
golvet målas om. Ett gästrum
skall också renoveras under
sommaren. Det innebär också
att vi tyvärr inte kan ta emot
några reträttgäster under tiden.
Vi beklagar verkligen att det
blivit så här, men hoppas att
framåt hösten åter kunna hålla
gudstjänst och ta emot enstaka
reträttgäster igen.

*Sr. Carina Carlström, ansvarig präst
för St. Rafaels kyrkogrupp i
Otterbäcken.*